

[Stetter.]

at så vidt jeg kan skønne, er det en lempelse i forhold til den retstilstand, som indtræder den 1. januar 1976. Jeg har sagt, som man kan læse det i betænkningen — hvis man har læst betænkningen, behøvede jeg måske slet ikke at have holdt denne tale — at jeg har ønsket, at dette forslag kommer tilbage til udvalget, og det er simpelt hen, fordi jeg ønsker, at ministeren i udvalget skal give os besked på, om dette er forsvarligt. Hvis ministeren mener, at det er forsvarligt, og han er i stand til at administrere det her, vil vi stemme for det ved tredje behandling, men heller ikke før. Hvis ministeren siger, at dette her ikke er forsvarligt, vil vi ikke stemme for det, og så må vi overlade ansvaret til forligspartierne.

Jeg håber, at jeg hermed har gjort vort partis stilling helt klar. Jeg må indrømme, at der står, det er et forslag, som er fremsat af Stetter, Hagensen og Schlüter, men det er altså også foreløbigt alt, hvad det konservative folkeparti har ansvar for i forbindelse med det forslag, som formentlig bliver resultatet af afstemningerne her ved anden behandling.

Glistrup (FP):

Hr. Stetter har lige beskæftiget sig med det, der ligger ude i en uvis fremtid, nemlig hvordan man vil stemme ved tredje behandling til dette forligsresultat, ja men så må vi jo først se, hvordan det ser ud ved tredje behandling. Som det ser ud nu — og det er jo det, vi skal stemme om her ved anden behandling — er spørgsmålet, hvorvidt forligsresultatet er dårligere eller bedre end hr. Stetters forslag, og dér går jeg ud fra, at når vi ser på de nære ting, er der ingen, der kan være i tvivl om, at forligsresultatet er dårligere end hr. Stetters forslag, og at man derfor skal stemme imod forligsresultatet.

Hr. Arne Bjerregaard jamrede sig over, at der ikke var nogen, der ville godkende, at han havde arbejdet alvorligt for at bevare fradragsretten, og at han derfor selv måtte fremhæve, hvor alvorligt og hårdt han havde arbejdet for det. Hr. Arne Bjerregaard, jeg skal meget gerne komme i møde og sige, at jeg meget gerne vil godkende og fastslå og ære meget højt, at hr. Arne Bjerregaard har arbejdet alvorligt for at bevare

rentefradragsretten, præcis lige så alvorligt, som hr. Rane Jonsen arbejdede i Finderup lade.

Så var der hr. Bernhard Baunsgaard; han ville meget gerne skolemestre mig på problemerne vedrørende samspillet mellem fradrag på selvangivelsens side 3, altså i indkomsten, på den ene side og et progressivt skattesystem på den anden side. Efterhånden som man lyttede til hr. Bernhard Baunsgaards tale, kom man mere og mere i tvivl. Skulle svaret være det gamle refræn: det er ikke evnen, han mangler, det er viljen; eller skulle svaret være: det er ikke viljen, han mangler, det er evnen. Efterhånden som man hørte mere og mere på hr. Bernhard Baunsgaard, blev det nu ikke så vanskeligt et spørgsmål, for det var så ganske åbenbart, at han manglede både evnen og viljen til overhovedet at have indsigt i de forhold, han her forsøgte at begive sig ud på med sin skolemestrings.

Lad mig da så med indledningen „skolemester, bliv ved din læst“ forsøge at forklare hr. Bernhard Baunsgaard, hvordan disse ting hænger sammen.

Udgangspunktet er med hr. Bernhard Baunsgaards egne ord, at alle skal stilles lige over for samfundet. Det vil sige, at skal man betale 1.000 kr. i rente, skal man stilles lige, hvad enten man er, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, husmand, gårdejer eller godsejer. Men alt efter hvilken marginalskatteprocent man har, er det nu således, at husmanden med den lave skatteindtægt skal tjene 1.800 kr. for at betale de 1.000 kr., fordi han skal betale de 800 kr. i skat; gård ejeren med den mellemlave skatteindtægt skal tjene måske 2.300 kr. for at kunne betale 1.000 kr. i skat, og godsejeren med den store skatteindtægt skal tjene 2.900 kr. for at betale 1.000 kr. i skat. Derfor behandler samfundet kun folk lige, hvis man siger, at der er fradragsret for renten, for så skal de nemlig alle tre tjene præcis 1.000 kr. for at kunne betale disse 1.000 kr. i rente. Sådan er samspillet mellem fradrag på den ene side og progression på den anden side. Det er simpelt hen at vende tingene på hovedet at sige, at først laver man et progressivt skattesystem, og dernæst kommer man og siger, at når nu disse mennesker er sådan nogle skurke, at de har slæbt sig op i de øverste